

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2022. február 20.
(vasárnap)**

Czakó Zoltán

GYÜMÖLCSTELEN VALLÁS

Köszöntés igéje: Zsoltárok 62,8-9

„Istennél van segítségem és dicsőségem, erős sziklám és oltalmam az Isten. Bízatok benne mindenkor, ti népek, öntsétek ki előtte szíveteket, Isten a mi oltalmunk!”

Énekek: 486,1.2-9; 213,7-16

Alapige: Márk evangéliuma 11,12-26

„Másnap pedig, amikor Betániából elindultak, megéhezett, és megszíról meglátva egy zöldellő fügefát, odament, hátha talál rajta valamit. De amikor odaért, semmit sem talált rajta, csak levelet, mert nem volt fügeérés ideje. Jézus megszólalt, és ezt mondta a fának: „Senki ne egyék rólad gyümölcsöt, soha többé.” A tanítványai is hallották ezt. Azután Jeruzsálembe értek. Bemenne a templomba, Jézus kezdte kiűzni azokat, akik árusítottak és vásároltak a templomban, felborította a pénzváltók asztalait, a galambárusok székeit, és nem engedte, hogy valaki edényt vigyen át a templomon. Azután így tanította őket: „Nincs-e megírva: Az én házam imádság háza lesz minden nép számára? Ti pedig rablók barlangjává tettétek.” Meghallották ezt a főpapok és az írástudók, és keresték a módját, hogyan veszítsék el. Félték ugyanis tőle, mert tanítása magával ragadta az egész sokaságot. Amikor azután este lett, kimentek a városon kívülre. Korán reggel, amikor elmentek a fügefa mellett, észrevették, hogy az gyökerestől kiszáradt. Péter visszaemlékezve így szólt hozzá: „Mester, nézd: a fügefa, amelyet megátkoztál, kiszáradt.” Jézus így vála-

szolt nekik: „Higgyetek Istenben! Bizony, mondom néktek, hogy aki azt mondja ennek a hegynek: Emelkedjél fel, és vedd magadat tengerbe! – és nem kételkedik szívében, hanem hiszi, hogy amit mond, az megtörténik –, annak meg is adatik az. Ezért mondom nektek: higgyétek, hogy mindazt, amiért imádkoztok, és amit kértek, megkapjátok, és meg is adatik nektek. És amikor megálltok imádkozni, bocsássátok meg, ha valaki ellen valami panaszotok van, hogy mennyei Atyátok is megbocsássa nektek vétkeiteket. Ha pedig ti nem bocsátotok meg, mennyei Atyátok sem bocsátja meg vétkeiteket.”

Imádkozzunk!

Drága Úr Jézusunk! Szeretnénk most megalázni magunkat úgy, ahogyan énekeltük is. Szeretnénk úgy eléd jönni, hogy amit te mondasz, amivel te szembesítesz most bennünket, azt mi elfogadjuk. De megvalljuk neked őszintén, hogy sok mindent tartogatunk a szívünkben és sok minden akadályát képezi az életünkben, hogy meghalljunk téged, hogy elfogadjuk azt, amit mondasz. Azért könyörgünk most, hogy ezeket vedd el a mi életünkben.

Te legyél az, aki megállsz most előttünk, te legyél az, aki most a kegyelmedet feltárod előttünk, annak ellenére amilyenek vagyunk. És könyörgünk azért, hogy bűneinket vedd el, ami elválaszt tőtőled.

Te látod legjobban a mi szívünket, életünket. Te látod azt, ami most itt a földi életben számunkra a legfontosabb. És bármilyen fontos is legyenek a dolgaink őszinték akarunk lenni magunkhoz és megvallani azt, hogy ezekkel csak a magunkban tátongó ürességet akarjuk betölteni. Könyörgünk azért, hogy te legyél az, aki ezt az ürességet valódi tartalommal töltöd meg. Könyörgünk, hogy te legyél számunkra a legfontosabb.

Te munkálsz most Megváltó Atyánk, te állj meg itt a középén, te legyél az, aki szólsz, rámutatsz dolgokra. Te legyél az, aki feddesz, intesz, bátorítasz vagy buzdítasz, akár vigasztalsz. Így könyörgünk, hogy te legyél most itt a középén.

Ámen.

Igehirdetés

Létezik egy régi vicc, ami a következőképpen hangzik. Egy lelkész és egy taxisofőr meghalnak és a menny kapuja előtt állnak sorban, hogy vajon bekerülnek-e. A taxis napszemüvegben, bőrdzsekiben, farmernadrágban vár a sorára. Amikor rákerül a sor megnézi a nagykönyvben, hogy szerepel-e benne. Megtalálják a nevét és adnak neki egy aranybotot és egy seilyemköpenyt: – Vedd el ezeket és lépj be a Mennyeeknek Királyságába! – hangzik a felszólítás számára.

Utána a lelkész következett. Az ő nevét is megkeresik a nagykönyvben, meg is találják: – Tessék, itt van egy fa bot és egy vászonköpeny, vedd el és lépj be a Mennyeknek Királyságába! – Miközben elveszi ezeket, csak nem hagyja nyugodni egy gondolat, így a következőt kérdezi: – Bocsánat, hogy szólni merek, de az előttem álló férfi taxisofőr volt és aranybotot, selyemköpenyt kapott. Én több mint negyven évig szolgáltam lelkészként és egy fa botot és egy vászonköpenyt kaptam. Hogy lehet ez? – Úgy, kedves barátom, hogy amíg te prédikáltál, addig az emberek aludtak, amíg ez a taxis vezetett, addig mindenki imádkozott.

Persze ez csak egy vicc, de érdemes őszintén elgondolkozni azon, hogy milyen a szolgálatunk a Pasaréti Református Gyülekezetben. Legkevésbé szeretném azt, hogy bármilyen szolgálatban álljunk is, az teljes mértékben hatástalan legyen. Azt hiszem egyikünk sem akarja elaltatni az embereket egy külső vallásossággal. Mindannyian szeretnénk az embereket az élő Krisztushoz vezetni, és szeretnénk, ha az emberek szívében valódi változás történne.

Az igazi kérdés pedig az, hogy hogyan tud ez megtörténni. Hogyan érhetünk el valamilyen eredményt a sajátunk és mások életében? Hogyan vezethetünk embereket Krisztushoz? Hogyan tudunk mi hívő embereként, de gyülekezetként is gyümölcsöt teremni Isten dicsőségére?

Ezekre a kérdésekre válaszol itt maga Jézus Krisztus, amikor ebben a felolvasott történetben a gyümölcstelen vallásról, ennek a problémájáról beszél. Ehhez a terméketlen fügefa képét mutatja meg a tanítványainak és velük együtt nekünk is. Nézzétek meg, itt a terméketlen fügefa, ez olyan, mint a terméketlen vallás.

„Másnap pedig, amikor Betániából elindultak, megéhezett, és megszíról meglátva egy zöldellő fügefát, odament, hátha talál rajta valamit. De amikor odaért, semmit sem talált rajta, csak levelet, mert nem volt fügeérés ideje. Jézus megszólalt, és ezt mondta a fának: „Senki ne egyék rólad gyümölcsöt, soha többé.” A tanítványai is hallották ezt.” Amikor Jézus ezeket a mondatokat mondja – nagyon jól tudjuk, hogy már közeledtek húsvéhoz –, április környéke lehetett, és ez az időszak nem a fügeérés ideje volt. Tudni kell, hogy Palesztinában már március környékén megjelennek kis ehető rügyek a fügefákon, de még nem teljesen érettek. Ez akkoriban a szegényemberek egyik szokásos étele volt.

Jézus tehát meglát egy ilyen fát, ami nagyon zöldellő, sok levél van rajta és amikor odamegy, nyilván azt várja, hogy lesz rajta egy kis ehető rügy. De nem talál rajta semmit. Ez azt jelenti, hogyha még áprilisban sincs semmi a fügefán, akkor valószínűleg ebben az évben már nem is fog teremni. Nincs rajta kis rügy, nem lesz rajta később az érés idején sem ehető, finom, zamatos gyümölcs. Hiába vannak rajta nagy, zöld levelek, sen-

ki sem tudja élvezni annak termését. Ez a fa teljesen gyümölcstelen volt és Jézus megátkozta, hogy a tanítványainak és ezen keresztül nekünk is tanítson valamit. Négy nagyon egyszerű felszólítást fogalmaztam meg arról, hogy Jézus Krisztus mit vár tőlünk. Így hangzik az első felszólítás:

Légy gyümölcsöző!

Jézus azt akarja, hogy a követői olyan életet éljenek, amely gyümölcsöző: olyan életet éljünk, amely mások életében is változást hoz, hogy az embereket odavezessük őhozzá.

Jézus korának zsidó vallása teljes mértékben gyümölcstelen volt és a terméketlen fügefa képével azt akarja szemléltetni, hogy maga Izrael gyümölcstelen. Sőt, a vallásukkal valójában nemhogy közelebb vitték az embereket, hanem inkább eltávolították őket Istentől. Amikor pedig Jézus megátkozza a fügefát, azzal valójában aztátkozza meg, amit az jelképez. A fügefa Jézus idejében a gyümölcstelen vallást jelképezte és ezzel együtt testvéreim Jézus átka alatt van ma is az a vallás, amely nem terem gyümölcsöt! Miben akadályozták a zsidók ezeket az embereket, milyen falakat emeltek az emberek és Isten közé? Ezt látjuk abban a történetben, amikor Jézus megtisztítja a templomot.

Jeruzsálembe egész évben zarándokok érkeztek az ország minden részéről főleg húsvétkor, hogy áldozatot mutassanak be a templomban. Sokan közülük nagyon-nagy távolságot tettek meg, ezért számukra egyszerűbb volt, ha helyben vették meg az áldozati állatot, mint egész úton, akár több száz kilométeren keresztül húznák maguk után. De mi volt ebben az üzlet? Az, hogy akik esetleg mégis hoztak magukkal áldozati állatot, azt megvizsgálták, hogy alkalmas-e áldozatra. Szigorúan meghatározták, hogy milyennek kell lennie, nagyon sok kitétel volt és így könnyen lehetett „hibát” találni. Ezért csak azt áldozhatták föl, amire azt mondták, hogy alkalmas rá, és természetesen a legtöbb állatot alkalmatlannak találták. Így a templomban van annak környékén kellett megvenni ezeket az áldozati állatokat, amiket nyilván sokkal drágábban adtak. Egy galambpár normál ára, amit egy szegényember tudott vinni, egy napi bérnek felelt meg, viszont a templomban ez lehetett a negyvenszerese is. Ez volt ebben az egyik nagy üzlet.

Mindenkinek kötelező volt éves „templomi adót” fizetni, ezért pénzváltók is voltak a templom területén, hiszen a római és görög érméket nem használhatták fel. Azokon ott díszelgett a császár vagy a király jelképe, ami már faragott képnek minősült, ezért át kellett váltani azokat templomi érmékre. Ma is vannak költségei az átváltásnak, viszont abban az időben ez körülbelül huszonöt százalék lehetett, tehát a teljes összeg egynegyedét levették. A Szentírásból azt is tudjuk, hogy ezek a pénzváltók, adó-

gyűjtők nem voltak mindig igazságosak. Vagy többet kértek, vagy valahogy csaltak az érmék átváltásánál, ahogy ezt Zákeus történetéből is ismerjük. A szegény- vagy a vidékről jött ember pedig nem ismert minden fortélyt, cselt, őket úgy verték át, ahogy akarták.

Mi volt a legnagyobb probléma? Az, hogy ezt a piacot a templomon belül, a pogányok udvarában helyezték el. Gondoljanak bele a testvérek, hogy amikor egy pogány szerette volna megismerni Istent, szeretett volna imádkozni, bement a templom pogányoknak fenntartott részébe és konkrétan egy piacot talált. El tudjuk képzelni, hogy milyen nagy lehetett ott a hangzavar. Próbáltak üzletelni, érvelni, alkudozni, miközben még a másik hangját sem lehetett hallani, és közben volt egy-két ember, akik meg szerettek volna imádkozni, de nem tudtak leülni, elcsendesedni. Az egyetlen hely, ahol egy pogány találkozhatott volna Istennel, konkrétan egy forgalmas piactér lett. Egy történész leírta, hogy a Krisztus után 66. évi húsvétkor a pogányok udvarában több mint 250.000 állat volt a pogányok udvarában. Képzeljük csak el, hogy ennyi állatnak milyen hangja lehetett.

Évek óta megakadályozták a pogányokat, hogy Istenhez jöjjenek, mindezt a vallás nevében. Persze sokak számára jövedelmező volt az üzlet – leginkább a vezetőknek –, de nem vették észre a lényegét, méghozzá azt, hogy miért is épült a templom. És erre emlékezteti őket Jézus a 17. versben: *„Nincs-e megírva: Az én házam imádság háza lesz minden nép számára?”* A templomnak egy olyan helynek kellett volna lennie, ahol zsidó és pogány együtt imádkozhat Istenhez. De hogyan folytatta Jézus? *„Ti pedig rablók barlangjává tettétek.”* Ezután megtisztította a Templomot, kiűzte onnan az árusokat.

Hogyan válaszoltak rá a vallási vezetők? *„Meghallották ezt a főpapok és az írástudók, és keresték a módját, hogyan veszítsék el.”* Tehát itt arról van szó, hogy a vezetők nem engedték, hogy Jézus megtisztítsa a gyümölcstelen, üres vallásosságukat. Mindennek pedig az lett a következménye, hogy negyven évvel később az egész templomot lerombolták.

Kedves testvéreim! Velünk ne történjen így! Hogyan olvastuk az elején? *„[M]essziről meglátva egy zöldellő fügefát, odament, hátha talál rajta valamit.”* Mindannyiunk életében bekövetkezik az a pillanat, amikor Jézus ránéz az életünkre és eljön, hogy megvizsgáljon minket. A kérdés csak az, hogy mit lát? Azt látja, hogy csupán zöldellő fák vagyunk gyümölcs nélkül? Azt látja, hogy olyan hagyományokhoz ragaszkodunk, amik bennünket is és másokat is távol tartanak Krisztustól?

Látható az életünkben valamilyen gyümölcs, amit ő munkált ki, mondjuk az elmúlt néhány évben? Mert ha nem, akkor csak zöldellő fák vagyunk, amik külsőleg jól néznek ki, de a lényegük hiányzik. Ne felejtsetek el azt sem, amit már mondtam az elején, hogy a zöldellő fügefa megátko-

zásával Jézus a terméketlen vallást átkozta meg. Azt gondolom, hogy egyikünk sem szeretne Isten átka alatt lenni. És ha mindannyian lelki gyümölcsöt akarunk teremni Isten dicsőségére és Istenhez vezetni az embereket, akkor az első feladatunk az, hogy engedjünk Krisztus tisztításának. Amire azt mondja, hogy az nem jó, arra mi is mondjuk azt, és ne úgy legyünk, ahogy itt olvassuk, hogy nem értünk vele egyet: *„Meghallották ezt a főpapok és az írástudók, és keresték a módját, hogyan veszítsék el.”*

Ne legyél képmutató!

Így hangzik a következő felszólítás. A 17. versben Jézus azzal vádolja a vallásos embereket, hogy a templomot rablók barlangjává tették. Ezt egyébként Jeremiás prófétától idézi a 7. fejezetből, ami így hangzik: *„Vajon rablók barlangjának nézitek ezt a házat, amelyet az én nevemről neveztek el?”* (Jer 7,11). 600 évvel Jézus születése előtt már Jeremiás is ezzel korholta az övéit, a népet. Mivel? *„Ti hazug szavakban bíztok, amelyek semmit sem érnek. Loptok, gyilkoltok, paráználkodtok, hamisan esküsztek, a Baalnak tömjéneztek, és más isteneket követtetek, akiket nem ismertek. Azután idejöttök, és megálltok előttem ebben a házban, amelyet az én nevemről neveztek el, és ezt mondjátok: Megszabadultunk!”* (Jer 7,9-10). Micsoda képmutatás?! Loptak, házasságot törtek, gyilkoltak, aztán elmentek a Templomba, mintha mi sem történt volna. Megpróbálták elbújni a vallási rituálé mögé, de Jeremiás nagyon világossá teszi, hogy Isten figyel és mindent lát.

Ma minket is figyelmeztet Jézus, hogy mi ne legyünk ilyenek. Ne legyünk olyanok, akik valamilyen életet élünk otthon, a családban, a munkahelyen, az iskolában, aztán eljövünk a templomba és eljátsszuk azt, mintha minden rendben lenne. Zöldell az életed? Jól néz ki az életed? A gyülekezetben úgy nézel ki, mintha semmi probléma nem lenne? Viszont, ha közeli megvizsgáljuk, akkor mit látunk? Ha Jézus megvizsgál bennünket, azt látja, hogy csupán képmutatóak vagyunk?

Mert bizony a vallási rituálék nem képesek elfedni a bűneinket. Nem bújhatunk el a templomba járásunk mögé. Nem bújhatunk el a tizedünk mögé. Nem bújhatunk el az énekléseink és az imádságaink mögé. Nem arról van szó, hogy ezek rossz dolgok lennének, de ezek nem tudják elrejteni a bűneinket. Egyedül Jézus tud azoktól megszabadítani. Képmutatás – nagyon aljas és romboló dolog.

Évekkel ezelőtt, amikor még vízitúráztunk, volt egy fiú, aki csatlakozott hozzánk. Azzal próbált imponálni az ottani lányoknak, hogy ő már nagyon sokat evezett, majdnem minden folyót ismer Magyarországon. Emlékszem egyik nap, pont ő evezett előttem egy másik hajóban. Egy nehezebb szakaszon evezünk akkor: egy kanyar, rögtön utána még egy, bedőlt fa és még

egy zúgó is. A következő pillanatban már borult is a hajó. Ez a fiú úgy menekült ki a vízből – ami derékig ért, ha ismeri valaki az Ipolyt, az áradáskor sem egy mély folyó –, hogy a két lányt, akik vele voltak egy hajóban egyszerűen félrelökte és kifutott a partra. Odaeveztünk, összeszedtük a vízben levő dolgokat, a hajóból kifordítottuk a vizet.

Megkérdeztük a fiút, hogy mi történt. Kiderült, hogy azért ijedt meg, mert nem tudott úszni. Megkérdeztem, hogyha olyan nagyon sok folyón volt, akkor ez hogyan lehetséges? Ha nem tud úszni, úgy szerintem egy kicsit „meredek” bevállalni ezeket a vízitúrákat. Azután bevallotta azt is, hogy eddig kétszer volt vízitúrán, ez a második alkalom, csak imponálni akart a lányoknak. Mondanom sem kell, hogy azok a lányok, akik vele eveztek, teljesen fel voltak háborodva. Ez a két szegény lány, akik először voltak vízitúrán, bíztak ebben a fiúban. Ha bármi gond történik, ő meg tudja oldani – gondolhatták magukban, hiszen sok vízitúrán volt, de kiderült, hogy ez egy hazugság. Gondoljanak bele a testvérek abba, hogy két nappal később a Dunára mentünk. Mi történik, ha ott borulnak be? Nagyon veszélyes a képmutatás.

Lelki értelemben is ugyanilyen veszélyes, amikor azt a képet mutatom magamról, hogy minden rendben, de közben semmi sincs rendjén. Jézus ebben figyelmeztet bennünket, hogyha ilyen az életed, akkor állj meg és figyelj rá. A farizeusok, a vallási vezetők nem figyeltek Jézusra, de te ne legyél ilyen, hiszen Jézus meg akar bennünket tisztítani a képmutatástól és meg akar tisztítani bennünket a gyümölcstelen élettől.

A következő két gondolat már összetartozik, ne lepődjenek meg a testvérek, ha lesznek átfedések.

Legyél imádkozó lelkületű!

Elsőre úgy tűnik, mintha nem lenne összefüggés az imádság és a fügefa elszáradása között. Péter azt mondja: *„Mester, nézd: a fügefa, amelyet megátkoztál, kiszáradt.”* Jézus így válaszolt nekik: *„Higgyetek Istenben! Bizony, mondom néktek, hogy aki azt mondja ennek a hegynek: Emelkedjél fel, és vedd magadat tengerbe! – és nem kételkedik szívében, hanem hiszi, hogy amit mond, az megtörténik –, annak meg is adatik az. Ezért mondom nektek: higgyétek, hogy mindazt, amiért imádkoztok, és amit kértetek, megkapjátok, és meg is adatik nektek.”* Tehát Jézus összefűzi. Miért? Mert Jézus ezzel azt fejezi ki, hogy a gyümölcstelen vallás egyik jellemzője az imádság nélküli élet. Vagy ha van is benne imádság, akkor más a célja. Látjuk más történetből, hogy a farizeusi imádságnak az volt a célja, hogy lássák mások, hogyan imádkoznak, lássák azt, hogy milyen az Istenkövetésük, miközben a valóság ettől nagyon távol állt.

A valódi Jézuskövető, a hívő ember azért imádkozik, mert ő Istenben bíz, mindent tőle vár. Az imádságában is az fejeződik ki, hogy teljes mértékben rá hagyatkozom, azért imádkozom hozzá, mert tudom nagyon jól, hogy bármit teszek, nem történik semmi, csak ha benne bízok. Ha látni akarjuk, hogy hegyek mozdulnak meg az életünkben, akkor boruljunk le imádsággal. De nem a mi imádságunkra mozdulnak meg a hegyek, hanem azért, mert Krisztusban bízunk és ő fogja azokat mozgatni, ő fogja azokat a tengerbe vetni. Ebben bátorít bennünket, hogy bízzunk így benne, abban a Jézusban, aki képes erre. Ha bármilyen hegybe is ütköztél, ő tudja egyedül eltávolítani. Tehát a gyümölcstelen vallású ember egyik tulajdonsága, hogy nem imádkozik, vagy ha imádkozik is más céllal teszi azt.

De nem mindegy, hogyan imádkozunk, milyen lelkülettel, ezért a következő felszólítás így hangzik:

Bocsáss meg a másiknak!

„És amikor megálltok imádkozni, bocsássátok meg, ha valaki ellen valami panaszotok van, hogy mennyei Atyátok is megbocsássa nektek vétkeiteket. Ha pedig ti nem bocsátotok meg, mennyei Atyátok sem bocsátja meg vétkeiteket.” Az imádság és a megbocsátás összetartozik. Ha a szívem haraggal és keserűséggel van tele, nem fogom tudni meghallani mennyei Atyámnak a hangját, nem fogok tudni vele kapcsolatot létesíteni.

Kicsit másképpen fogalmazok. Mi Isten szívének a vágya? Szerintem ezt mindannyian tudják a testvérek: *„Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez az első és a nagy parancsolat. A második hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat.”* (Mt 22,37-39). Isten szívének az a vágya, hogy szeresd az Urat mindenestől. De ez a szeretet úgy fejeződik ki, hogy viszontszereted a másikat. Ez Isten szívének a vágya, mert Isten a szeretet.

Ha szívünk keserű és indulatos, ha ez tölt be, akkor nem fogunk tudni Istenre figyelni, nem leszünk olyan helyzetben, hogy tudjunk rá hallgatni. Miért? Mert külön hullámhosszon vagyunk. Az én szívemben harag és indulat van, Isten pedig teljesen más hullámhosszon van, mert ő a szerető Isten. Ez olyan, mintha földi antennával akarnánk fogni a digitális adást. Évekkel ezelőtt az ember még összeeszkábált egy egyszerű antennát, felrakta a tetőre, a végét pedig bedugta a tévébe és fogott három adást. Szerintem már mindegyik tévécsatorna átállt digitális adásra, de ebben nem vagyok biztos, mert nem nézünk tévét...

De értik a testvérek? Külön hullámhosszon vagyunk, ezért nem tudunk kapcsolatot létesíteni Istennel, mert a szívünkben haragot táplálunk valaki ellen.

Sokkal jobb megbocsátani azt, amit elkövettek ellenem, mint nehezíteni valakire és folyamatosan arra emlékeztetni magamat, hogy mit tett az a másik. Mert a keserűség és a harag miatt nem tudok imádságos kapcsolatban lenni az Atyával, akinek természete a szeretet, viszont ezzel együtt Isten hegyeket mozgató hatalmas munkáját sem fogom megtapasztalni az életemben.

Samuel Chadwick lelkész az imádsággal kapcsolatban a következőket írta: „Az ördög egyetlen célja, hogy a keresztyéneket visszatartsa az imádkozástól, hogy imádság nélkül tanulj, imádság nélkül dolgozz, imádság nélkül légy jelen a családotban, imádság nélkül legyél keresztyén. Mert ilyenkor nevet a fáradozásunkon és kigúnyolja bölcsességünket, viszont remeg, amikor imádkozunk.”

Az ima az az eszköz, amellyel megtapasztalhatjuk Isten hatalmának valódiságát az életünkben. Ha hatékonyak akarunk lenni az imádságban, akkor olyan embereknek kell lennünk, akik képmutatás nélkül, haragtól mentesen, szív szerint odaadóak vagyunk Istenünk iránt, őt szeretjük, imádjuk, mindig benne bízunk és mindent neki mondunk el. Tudom, hogy nagyon „sűrű” ez a mondat, de ez így összetartozik.

„*Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibenetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek.*” (Jn 15,7). Az imameghallgatás egyik feltétele, hogy Jézus Krisztusban maradjunk, a másik pedig, hogy az ő beszédei is megmaradjanak mibennünk, azaz ismerjük a Szentírást annyira, hogy Isten akarata szerint tudjunk imádkozni és a kérésünk ne csak a vágyainkat, gondolatainkat tükrözze vissza. A kérdés: mennyire ismerjük Istent, mennyire ismerjük a vágyát, az ő akaratát a saját és a másik ember életére nézve?

„*Az iránta való bizalmunk pedig azt jelenti, hogy ha valamit az ő akarata szerint kérünk, meghallgat minket.*” (1Jn 5,14). Ha így imádkozunk, imáink nem a saját vágyainkat fogják tükrözni, hanem azt, hogy Isten vezet, irányít bennünket. Imáink nem énközpontúak lesznek, hanem Isten szerintiek.

Így a végéhez közeledve nem tudom mennyire vették észre a testvérek a gyümölcstermés, az imádság és a megbocsátás közötti összefüggést. Jézus azt mondja, hogy a gyümölcstermésnek két feltétele van: az imádság és a megbocsátás, és amikor Jézus a terméketlen fügefára mutat, azzal valójában e kettőnek a fontosságát akarta nekünk megmutatni.

Ma az építészeti képességnek olyan birtokában vagyunk, hogy a világon bárhol képesek vagyunk épületet felhúzni, még a legzordabb helyeken is. Hegyeket tudunk átfúrni csak azért, hogy két várost összekössünk, vagy akár hegyeket eltüntetni, hogy aztán oda valamit felépítsünk. De bármilyen bravúrosak is legyünk egy hegy mozgatásával kapcsolatban, sajnos

a lelki hegyek birodalmában nem állunk ilyen jól, azokat nem tudjuk ilyen jól mozgatni. Dicsekszünk azzal, amit a gépeinkkel képesek vagyunk elérni, de a lelki hegyekkel kapcsolatban mindent megteszünk annak érdekében, hogy kikerüljük, átmásszuk, átfúrjuk vagy épp tudomást se vegyünk róla. Sokszor eszünkbe sem jut, hogy ezeknek a hegyeknek a mozgatásához van egy út. Ez pedig nem más, mint a Jézus Krisztusban való hit és a térdreborulás. Ugyanis mind a hitben, mind az imádságban az fejeződik ki, hogy képtelenek vagyunk magunktól ezeket elmozdítani. Erre egyedül ő képes.

Tanulmányozzuk, hogyan lehetne megkerülni ezeket a hegyeket, amikor Jézus azt mondja, hogy a tengerbe is vetheted. Találékonyak vagyunk abban, hogyan fúrjuk át magunkat rajta vagy nagy elszántsággal megpróbáljuk átmászni. Talán a bibliakörökön mindenféle okos tervet hallunk arról, hogy milyen módon lehet ezeket a hegyeket mozgatni. Aztán azt tapasztaljuk, hogy semmi sem történik. Pedig csak két dolog kellene: teljes mértékben Istenre hagyatkozni, hinni őbenne és imádságban térdre borulni. És ez a kettő már kevésbé szerepel a hegyeket mozgó gépezeteink között. Tiszteljük azokat, akik sokat imádkoznak és azokat, akik minden tekintetben az Úrba vetik bizodalmukat, de mégis azt látjuk, hogy a magunk életében ezek a hegyek nem akarnak mozdulni.

Ebben a szakaszban Jézus erre figyelmeztet bennünket. Ha nem mozdul a hegy, akkor tarts önvizsgálatot. Zöldellő az életed? Semmilyen gyümölcse sincs? Vallásosak vagyunk csupán, akik a külsőségekhez ragaszkodunk, de belül, szív szerint semmi változás nem történik? Akkor hiába imádkozunk, ha egyáltalán imádkozunk. És hogyan imádkozunk? Úgy, hogy közben haragot táplálunk valaki iránt? Ott van bennünk a keserűség valaki iránt? Akkor sem lesz változás, és akkor sem fognak hegyek elmozdulni, mert képmutatóak vagyunk. Leülünk úgy imádkozni, mintha semmi sem lenne a mi életünkben, a mi szívünkben, pedig meg kellene szabadulnunk azoktól. Jézus úgy tanít bennünket a hegyibeszédben, hogyha úgy megyünk oda felajánlani az áldozati ajándékunkat, hogy közben valakivel haragban vagyunk, előbb béküljünk meg vele. Erre ő maga többször is figyelmeztet. Vizsgáljuk meg testvéreim és vegyük észre, hogy milyen a mi életünk.

De azt is vegyük észre, hogy bármennyire is csodálatosak a mozgó hegyek, nem ez a legfőbb dolog: „... és ha teljes hitem van is, úgyhogy hegyeket mozdíthatok el, szeretet pedig nincs bennem: semmi vagyok.” (1Kor 13,2). Persze fontos a hegyeket mozgó hit, de azt hiszem azzal mindannyian egyetértünk, hogy nem a hit által elmozdult hegyektől szenvedünk, hanem sokkal inkább annak a szeretetnek a hiányától, amelyet ki kellene nyilvánítanunk Isten és az embertársaink felé. Végül álljon itt az

Isten szava figyelmeztetésül, János apostol leveléből: „Abban nyilvánul meg Isten hozzánk való szeretete, hogy egyszülött Fiát küldte el Isten a világba, hogy éljünk őáltala. Ez a szeretet, és nem az, ahogy mi szeretjük Istent, hanem az, hogy ő szeretett minket, és elküldte a Fiát engesztelő áldozatul bűneinkért. Szeretteim, ha így szeretett minket Isten, akkor mi is tartozunk azzal, hogy szeressük egymást. Istent soha senki sem látta: ha szeretjük egymást, Isten lakik bennünk, és az ő szeretete lett teljessé bennünk.” (1Jn 4,9-12). Hogyan tudunk szeretni? Úgy, hogy ha már a saját életünkben megtapasztaltuk azt, hogy Isten megbocsátott nekünk, hogy szeret. Így tudunk megbocsátani a másiknak, így tudjuk szeretni a másikat. „Istent soha senki sem látta”, de hogyha te szereted a másikat, ahogyan viszonyulsz a másikhöz, maga Isten rajzolódik ki. Miért? Mert Isten a kereszten így viszonyult hozzánk.

Ebben bátorítom a testvéreket! Vegyék észre azt, hogy Krisztus mit tett a kereszten, hogyan viszonyult hozzánk és mi is így viszonyuljunk másokhoz, az ellenségeinkhez, gyülekezeti tagjainkhoz, családunkhoz és azokhoz is, akikkel kapcsolatban valamilyen tüske van a szívünkben. Mert ha úgy imádkozunk, hogy az ott van, akkor nem lesz változás az életünkben. Tanuljunk meg megbocsátani, elengedni, ahogyan Krisztus is ezt tette velünk. És az erőt abból tudjuk venni, amit Krisztus tett a kereszten.

Imádkozzunk!

Drága Úr Jézusunk! Köszönjük azt, hogyha rámutattál a mi életünkre. Megmutattad azt, hogy csupán zöldellő fák vagyunk, amik külsőleg jól néznek ki, messziről talán vonzó az emberek számára. De te látod azt a legjobban, hogy mennyi gyümölcs van ezen a fán, életünk fáján.

Könyörgünk ezért tehozzád, hogy te legyél az, aki munkálkodsza a mi életünkben. Megvalljuk őszintén, hogy nélküled semmire sem vagyunk képesek. Add meg nekünk azt az ajándékot, hogy mi csak téged lássunk, a veled való kapcsolatra tudjunk fókuszálni és ennek a következménye lesz a gyümölcs. Köszönjük, ha ezt megadod nekünk, köszönjük azt, hogyha ebben az ajándékban részesítesz bennünket, még ha sokszor ilyen ribizli nagyságú is, nem rögtön dinnye nagyságú.

Köszönjük azt, hogyha munkálkodsza szívünk keménysége ellenére. Hálasak vagyunk neked, ha a képmutatásunkra is rámutatsz. Sokszor szeretnénk úgy mutatkozni mindenki előtt, hogy milyen szentek meg feddhetetlenek vagyunk. De köszönjük, hogyha rámutatsz arra, hogy valójában olyan távol vagyunk tőled. És hálasak vagyunk azért, mert erre is te vagy egyedül a megoldás.

Köszönjük azt, hogyha te munkálkodsza. Köszönjük, hogy abban biztatsz bennünket, hogy imádkozzunk és valóban tebenned higgyünk, teben-

ned bízzunk minden tekintetben, tőled várjunk mindent és ne a magunk erejétől. Hiszen te vagy egyedül az, aki hegyeket vagy képes megmozgatni, tengerbe vetni és te vagy egyedül az, aki bűneinket képes vagy elvenni.

És bocsáss meg azért is, hogyha valamilyen haragot táplálunk a másik felé, bocsáss meg Urunk azért, hogyha ebben nem az evangélium mutatkozik meg, az ahogyan te viszonyultál hozzánk, hanem mi mindig valami többet, mást szeretnénk a másiktól.

Könyörgünk Urunk, hogy az a lelkület legyen ránk is igaz, ami rád is volt, bár megvalljuk őszintén, hogy ebben is olyan gyengék vagyunk. Könyörgünk a te Szentlelkedért, munkálkodj így az életünkben, munkálkodj így a csendességeinkben, te legyél az, aki megszólalsz azokban, vezetsz bennünket.

És könyörgünk azokért, akik most gyászolnak, szerettüket elvesztették. Könyörgünk azért Uram, hogy őket is te vigasztald meg. Mutass rá az evangéliumra, hogy te mit végeztél el a kereszten és ebben adj nekik örövendezést, még akkor is, hogyha nagyon fáj a szívük. Könyörgünk, hogy te legyél az, aki vigasztalod őket.

És kérünk azokért is, akik valamiért ellankadtak, valamiért botladoznak. Könyörgünk Urunk, hogy őket is te rázogasd, te ébresztgesd fel, te legyél az, aki odaszántságot adsz a szívükbe tefeléd. Így könyörgünk Urunk, hogy mindannyiunkat te vezess.

Ámen.

Jézus mondja: *„Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda. Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt én bennem, lemetshi; és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen.”* (János evangéliuma 15,1-2)

213,14-16 ének

14. Azért néked könyörgünk, Felséges Úr Isten:
Ne állj bosszút szertelen Mi gonosz bűnünkön.

15. De minékünk megbocsáss Te szent Fiad által,
Hogy mi idvezülhessünk Ő irgalma által.

16. Hisszük, hogy meghallgattál Mi könyörgésünkben,
Azért lelki örömmel Mi ezt mondjuk: Ámen.